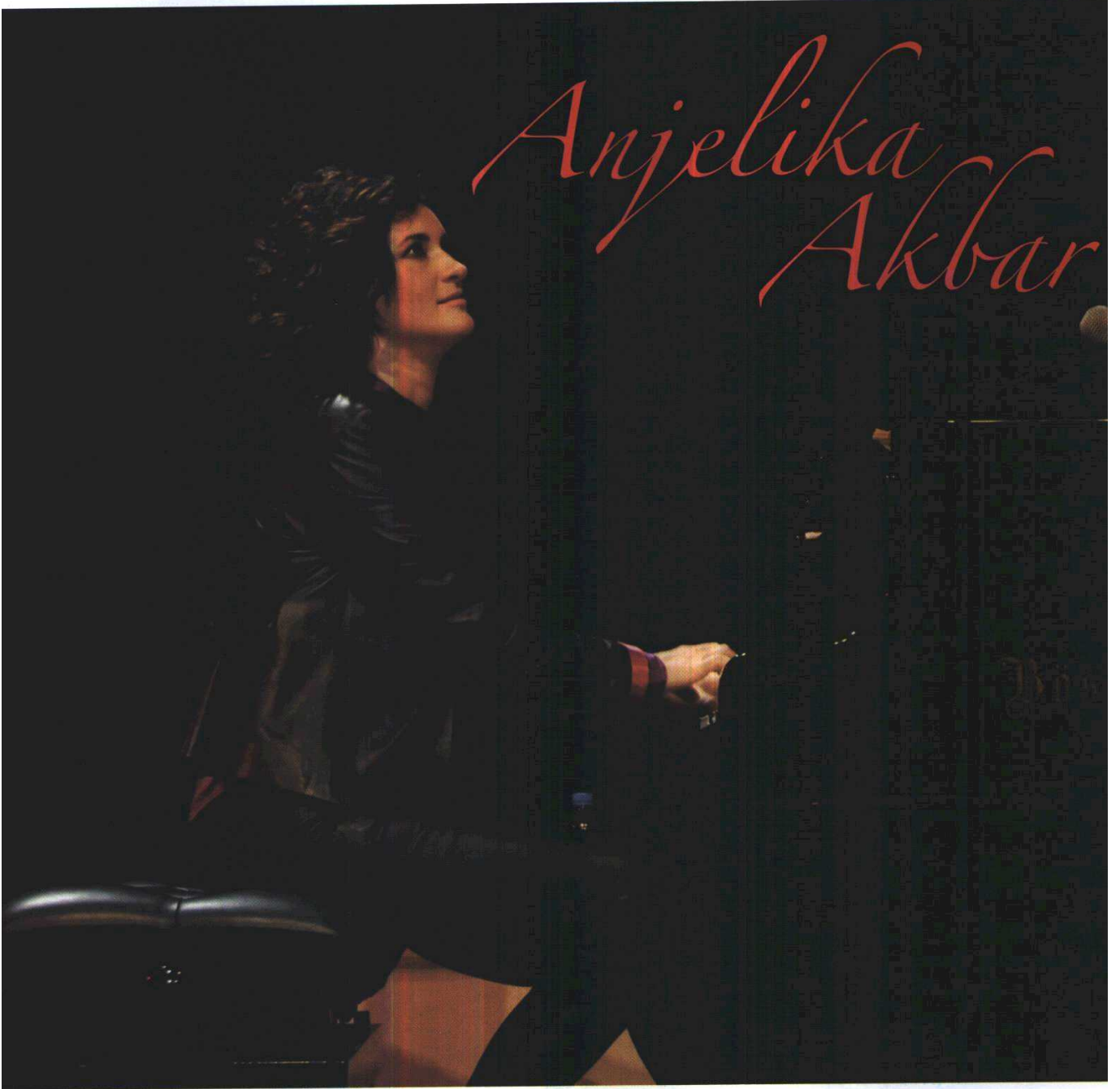

Âlâ muhabbet

Batıdan Doğuya Müzik Serüveni

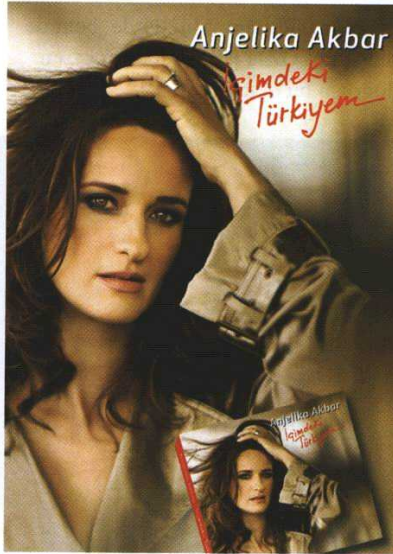
Anjelika Akbar

“Halbuki biz ancak kendi özümüzü hakikaten keşfettiğimiz zaman, evrenin özüne ulaşırız. Ve bu hem gerçek mutluluk, hem de gerçek özgürlüktür bana göre. Ve bu yolculuk felsefe ile değil, bir noktadan sonra AŞK ile olur. İşte bu benim hayatımda olmaya çalıştığım haldir.”

**Nasıl bir çocukluk geçirdiniz
Anjelika Hanım? Müzik yaşamınız-
da çocukluğunuzun izleri var mı?**

A.A: Sihirli bir çocukluğum vardı diyebilirim. Çünkü kendimi bildim bileli müziğe âşıktım. Ve çocukluğumda her anım müzikle doluydu. Anne ve babam ikisi de müzisyen, babam aynı zamanda felsefe profesörü; ikisi de çok dikkatli ebeveynler ve ben daha birkaç aylıkken evde duyduğum müziğe karşı verdiğim çok özel tepkiler onların dikkatlerini çekti. Ve piyanoyu karyolama yaklaştırarak beni dünya’da yaşayan en mutlu bebek kıldılar diye düşünüyorum. Çünkü çok küçükken müzik benim için sadece sesler değildi, benim tüm bünyeme dokunan, beni dönüştüren, özel bir sihirdi! Ve bu sihirli dünyaya kendim, piyanoya dokunarak yaklaşabiliyordum. Karyolamın içine konulan kitapları piyanonun üzerine koyuyor, kitapta gördüğüm çeşitli objeleri daha yürümeye bilmiyorken, müzik yolu ile anlatmaya başlamıştım, doğaçlama olarak. Bunu fark eden annem babam mesela “şimdi kitaptaki ayıcığı çal” diyor ve ben piyanonun kalın tuşlarına yöneliyordum veya “tavşanları, kuşları çal” ve ince seslerle tavşan zıplayışını veya kuşların seslerini piyanoda taklit etmeye çalışıyordum. Daha sonra haftada birkaç kez beraber gittiğimiz senfonik konserler, operalar, baleler; ayrıca 2 yaşında iken bana hediye edilen pikap ve plak koleksiyonum; hepsi müzik zevklerimi ve hayatımı geliştiriyordu, beni son derece mutlu ediyordu; gittiğim yuvada o gün iyi yemek yemediysem ya da öğlen uyku uyumadıysam, bu yaramazlık kategorisine giriyordu ve annem bana hayatımda verdiği tek cezayı veriyordu: “Anjelika, bugün piyanoya yaklaşamazsın,” diyordu ve bu benim için en korkunç cezaydı.

Çocukluğumda bir de doğa vardı. Doğayı izlemeyi, hissetmeyi çok seviyordum. Genellikle yaşıtlarımın oynadıkları oyunlar bana cazip gelmiyordu; daha çok doğa’nın değişimlerini, öğelerinin incelemek bana büyük zevk veriyordu. Kar yağışı, yağın yağmurun sesi, fırtına, sararmış yapraklar, eriyen karlar, ya da trende gidildiği zaman Kazakistan’daki bana sonsuzluk duygusunu ilk kez yaşatan uçsuz bucaksız stepler... Ayrıca en önemli oyunum vardı, kimseye bahsetmediğim; özel-

likle beni uykuya yatırdıkları zaman, sessizliğin içinde bir ses vardı. Neyin sesi olduğunu da bilmiyordum. Sadece şunu biliyordum; bu ses aslında her yerde var. Ama uyumadığım zaman, hareket ettiğim zaman, ya da müzikle meşgul olduğumda o sesi unutuyordum, duymuyor oluyordum. Ama sessizleştiğimde o ortaya çıkıyor. Daha sonra o sesin farklı manevi kültürlerinde sessizliğin sesi olabileceğini düşündüm. İşte o ses benim için hep ilham kaynağı idi. Tüm seslerin aslında ondan çıktığını, onların bir nevi prototip, kaynak olduğunu hissediyordum.

Çocukluğumdan şimdiye kadar aslında bir şey değişmedi. Müzik benim için aynı sihrini koruyor. Sessizliğin sesini hala duyabiliyorum.

Müziğe profesyonel olarak başlama hikâyeniz nedir?

Beşikten itibaren başladı benim müzik hayatım. Başka bir şey olacakken müzisyen olmadım. Doğrudan müzisyen olarak doğduğumu düşünüyorum. Öyle olunca, zaten ilk adımlardan itibaren her şey şu anda olduğum hal için ilk adımları oluşturunuyordu. Rusya’da müzik dalında harika çocuklar okulunda okudum 11 yıl boyunca. Sonra beş sene konservatuar, sonra Türkiye’de yüksek lisans ve doktora ama müzik çok büyük bir olgu müzik öğrenilmez diye düşünüyorum. Onun için ben şöyle diyebilirim, hala müziğin içinde ilk adımları atıyorum. Beethoven ölmeden önce demişti ki, “Keşke biraz daha yaşayabilseydim, müziğin ne olduğunu yeni yeni öğrenmeye başladım.”

Türkiye’ye ilk ne zaman geldiniz ve nasıl yerleşme kararı aldınız?

1990 yılında 4 Aralık’ta UNESCO üyesi olarak, uluslararası bir film projesi için geldik. Eski eşim filmin senaryo yazarıydı, ben ise bestecisiydim. Fakat aynı zamanda karnımda büyük oğlum Yürek’i taşıyordum. Doktorlar uçmama izin vermedikleri için burada, Türkiye’de, o anda bulunduğumuz İstanbul’da dünyaya getirdim. Birkaç ay oğlumu yetiştirmek üzere burada kaldık ve o sırada SSCB dağıldı. O kaosa yeni doğan bebeğimi, getirmemizi ennem istemedi. Biraz daha kalmamızı önerdi. Fakat geçen o birkaç ay içinde fark ettim ki, burada ilginç bir şekilde kendimi evde imiş gibi hissetmeye başladım. Tanıştı-

Âlâ muhabbet

ğım muhteşem insanlar, hiçbir kelime Türkçe bilmeden kurduğumuz gönül diyalogu bana hayatımda iletişime dair henüz tatmadığım başka tatlar sundu. Garip bir his idi; bunu detaylı olarak “İçimdeki Türkiyem” adlı kitabımda anlatıyorum. Zaten kitabı da bana yazdıran o his idi.

Hayat felsefeniz nedir? Dünyaya hangi pencereden bakıyorsunuz?

Babasının kızı olarak belli bir yaşa kadar evet, bir felsefem vardı. Ve bu kavram çok önemliydi. Fakat özellikle Anadolu’nun bilgeliği ile tanıştıgımda, felsefenin belli bir yere kadar ruhumuza hizmet edebildiğini gördüm. Daha sonra bizi geliştiren değil, bize köstek olabilecek bir yapının olduğunu fark ettim. Çünkü kıyası aklımız devrede kaldığı sürece, “kendini tanı” serüveni bir noktada takılmış oluyor. Halbuki biz ancak kendi özümüzü hakikaten keşfettiğimiz zaman, evrenin özüne

ulaşırız. Ve bu hem gerçek mutluluk, hem de gerçek özgürlüktür bana göre. Ve bu yolculuk felsefe ile değil, bir noktadan sonra AŞK ile olur. İşte bu benim hayatımda olmaya çalıştığım haldir.

Müzik sizin için ne ifade ediyor, bir amaç mı araç mı?

Her zaman vurguluyorum, müzik benim için amaç değil, araçtır. Sahneye çıkmadan önce kendi kişiliğimi mümkün olduğunca olayın içinden çekmeye çalışıyorum. Ben yok aslında, müzik var formülümdür. Müzik benim için nefesim. Fakat son zamanlarda bir de şunu hissediyorum, aslında gerçek nefesim ancak AŞK olabilir. Eğer o olursam, her ne yaparsam, kendim yapmamış olurum zaten. Müziğin hem içinde, hem de dışında olurum. Kendime istinat etmem. Müziği de, beni de oluşturan ÖZ’e istinat ederim ki, en doğrusu bu olacak zaten.

İçimdeki Türkiyem albümünüz çok rağbet gördü. Neler hissettiniz o albümü hazırlarken?

İçimdeki Türkiyem, aslında üç basamaklı bir projeydi: İlk önce Türkiye turnesini gerçekleştirdim. Daha sonra albümüm çıktı, sonra da kitabım. Fakat başlangıç aslında kitap idi. Türkiye’ye geldiğim ilk günden itibaren burayı çok sevdim. Hiç Türkçe bilmiyordum, 2 yıl sustum. Çünkü öğreneceğim kimse de yoktu. Sadece dinledim ve gözlemledim. Seven gözle Türkiye’yi izlerken birçok not almaya başladım. Kendi kendime Türkçe konuşmaya, yazmaya, hatta rüya görmeye ve şiir yazmaya başlayınca burada yaşadıklarımı kitaba aktarma kararı aldım. O süreçte gördüm ki, Türkiye’de yaşadıklarımın çoğu ile ilgili beste yapmışım. Onları da albümle ve konserlerle insanlara sunmak istedim. Kitabın ekinde ise, İçimdeki Türkiyem turnesinde gezdiğim bazı şehirlerdeki

Anjelika Akbar

“Türkiye’ye geldiğim ilk günden itibaren burayı çok sevdim. Hiç Türkçe bilmiyordum, 2 yıl sustum. Çünkü öğreneceğim kimse de yoktu. Sadece dinledim ve gözlemledim. Seven gözle Türkiye’yi izlerken birçok not almaya başladım.”

konser izlenimlerimi de kaleme aldım. Kitap, Türk insanını, yaşamını, geleneklerini, kültürünü aktarırken, benim onlara bakış açılarımı anlatırken, Türkiye’de kişisel anılarımı, yaşadıklarımı, tanıştığım insanları, üzüntülerimi, mutluluklarımı, ailemi de paylaşıyor. Kitapta hem kek tarifi var, hem müziğe bakışım, hem Rusya ile kıyaslamalar, hem de çeşitli kesimlerden tanıştığım, dostluk kurduğum insanların portreleri. Kendim yazar olarak görmüyorum, o yüzden hiçbir kaygım da yok. Potansiyel okurlarımı dost olarak görüp, sanki karşılarında oturup kalbimdekini, aklımdakini onlarla paylaşıyor gibi yazıyorum. Sanırım bu samimiyetim okur tarafından hissedildi ve sevidi. Kitap, İş Bankası Kültür Yayınları’ndan çıktı. Albüm ise Rezonans Müzik Yapım Şirketi’nden.

Uzun yıllardır Türkiye’desiniz. Nasıl görüyorsunuz Türkiye’yi, Türk insanını ve tabii Türk müziğini?

Dediğim gibi, Türkiye’yi gözümünden anlattığım kitap neredeyse 300 sayfa. Kısa ve öz söylemek gerekirse sadece şunu diyebilirim; dikkat ederseniz “İçimdeki Türkiye” değil, “İçimdeki Türkiyem” diyorum. Yani oradaki “m” harfi sanırım Türkiye’yi nasıl gördüğüm ile ilgili bir işaret veriyordur. Türk müziği ise çeşitli dalları ile renkli bir mozaiktir. Kendimi bu açıdan çok şanslı görüyorum, çünkü Batı ve Doğu’nun kesiştiği yerde her iki müzik dalının da kucaklaştığı yerde yaşıyor, ilham alabiliyorum. Özellikle Türk müziği enstrümanları ile tanışmak benim için gerçek bir keşif idi. Ve elbette ustalarıyla da...

Uzun bir süre önce bilincli.com sitesini kurmuştunuz. Site kurmak sizin fikriniz miydi?

O siteyi henüz küçük oğluma hamile bile kalmamış iken, büyük oğlumun ise oldukça büyümüş olduğu zamanda rüyamda gördüm. O kadar detaylı idi ki, isimden içindeki bölümlere kadar; uyandım ve aynı gün siteyi kurmaya karar verdim. Şu anda sitenin ismi www.bilincliinsan.com oldu. Sitenin tüm düzenini kurduktan sonra genel yayın yönetmeni olmaya devam ediyorum. Fakat yoğunlaşmış projelerim yüzünden düzenli olarak yazamıyorum; eskisi kadar zaman harcayamıyorum maalesef.

İleriye dönük hedefleriniz, yapmak istedikleriniz neler?

Ellerim hep yukarıda, hep öyleydi, bana akacak fikirler, notalar, ilhamlar, onları bilemem. Şu anda somut olarak ÜÇ CEMRE projesi üzerinde çalışıyorum ve de ilahilerle ilgili bir çalışmam var. Ayrıca senfonik müzik dalında çalışmalarım sürüyor. Film müzikleri dalı çok sevdiğim dal ve çalışmalarım devam edecek gibi görünüyor. Ama dediğim gibi, bunlar sadece benim kendi “eskizlerim” bunlardan hangileri olacak, olmayacak benim elimde olan bir şey değil.

Elinizde sihirli bir değnek olsa neleri değiştirmek istersiniz?

Sadece kendimi. O eskidendi, şunu bunu kurcalayıp değiştirmeye çalışırdım. Şu anda artık biliyorum, dünyayı değiştirmek istiyorsak önce kendimizi değiştirmemiz gerekiyor.

